

som der efterhaanden maatte blive Trang til, kan man jo skaffe sig gennem de aarlige Normeringslove.

Maa jeg derefter sige et Par Ord om Bevægelsestillæget. Vi radikale Udvalgsmedlemmer har været enige i, at rationelt burde egentlig Bevægelsestillæget kun gives, naar der finder en Bevægelse Sted. Det er omvendt nu. Nu er Forholdet det, at Embedsmænd kan sidde i Udenrigsministeriet en lang Række af Aar, maaske i Resten af deres Levetid, men Bevægelsestillæg for den Bevægelse, der ikke finder Sted, oppebærer de alligevel til Stadighed. Selv om man nu mener, at man af forskellige Grunde ikke godt kan komme bort fra denne Ordning, forekommer det os, at dette Bevægelsestillæg dog af økonomiske Grunde bør nedsættes, og i Overensstemmelse dermed stiller vi Underændringsforslag Nr. 17 til II.

Vi kan heller ikke gaa med til den foreslaaede Forøgelse af Bosættelsespengene for Gesandterne og er derfor med til at stille Underændringsforslag Nr. 25 til II. Jeg kan i det væsentlige slutte mig til de Udtalelser herom, der allerede tidligere er fremkommet.

Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om Bierhverv og vil her sige, at den Tanke, der har fundet Udtryk i det foreliggende Underændringsforslag, er fremkommet fra os radikale Udvalgsmedlemmer. Vi er gaaet ud fra, at naar vi nu træffer denne Nyordning, vilde det være urimeligt, om Bierhverv i Fremtiden skulde være tilladt for Udenrigsministeriets Embedsmænd, idet der dog naturligvis maatte tages et skyldigt Hensyn til de Embedsmænd, som var traadt til, inden et saadant Forbud eksisterede. De har fuldkommen ubestridelig Hjemmel til at have saadanne Bierhverv, og vi er derfor paa det rene med, at der skyldes dem ethvert Hensyn gennem de Overgangsbestemmelser, som vi har tænkt os i Form af en Tidsfrist. Hvor lang en saadan Tidsfrist skal være, kan der jo alle Tider disputeres om. Det, der for os er Hovedsagen, er, at det Princip, at Udenrigsministeriets Embedsmænd ikke maa have saadanne Bierhverv, gennemføres. Indenfor Udvalget har der samlet sig et Flertal om at sætte Tidsfristen til 2 Aar fra Lovens Stadfæstelse at regne, og vi er Medforslagsstillere til det herom under Nr. 26 til II. stillede Underændringsforslag. Den højtærede Ordfører fremhævede, at det efter hans Mening var ganske urimeligt at træffe en særskilt Ordning for Udenrigsministeriets Vedkommende; der maatte træffes en generel Ordning. Jeg skal dertil sige, at det forekommer mig ganske natur-

ligt og i sin Orden, at man begynder med Udenrigsministeriet, hvis Nyorganisation skal finde Sted netop gennem de foreliggende Forslag. Jeg kan ikke indse, at der skulde være noget som helst unaturligt heri. Men lignende Regler bør unægtelig, som vi har fremhævet i vor Mindretalsbetænkning, snarest muligt gennemføres for andre Tjenestemænd, og til at naa dette Maal sigter det Ændringsforslag, der skulde have haft Plads under Nr. 26 til II. og lyder saaledes: „Regeringen fremsætter i den ordentlige Rigsdagssamling 1921—22 Forslag til en almindelig Revision af Lovens § 44“, altsaa Tjenestemandsløven.

Jeg vil gerne i Sammenhæng dermed gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører, der syntes at gaa ud fra, at det var en Fejl, der var begaaet af Medlemmerne af det Flertal, som havde stillet dette Ændringsforslag, at det havde faaet et forkert Nummer. Jeg tror nu ikke, vi har Grund til at bebrejde hinanden noget i saa Henseende. Forholdet er nemlig det, at i det sidste Udvalgmøde gjorde vi udtrykkelig opmærksom paa, at Numrene, saaledes som de forelaa paa det daværende Tidspunkt, var rigtige, men da der kom nye Ændringsforslag ind lige i sidste Øjeblik, sagde vi, at vi ikke kunde garantere for, at de vilde være rigtige bagefter, og saa blev der rettet Opfordring til Ordføreren om, saa vidt det var muligt, at sørge for, at mulige Fejl blev rettet. Men saa forekommer det mig, at os, der ikke havde Lejlighed til at se Betænkningen, før den forelaa i endelig Tilstand, kan man i alt Fald ikke bebrejde, at denne Fejltagelse har fundet Sted. Jeg for mit Vedkommende retter heller ikke nogen Bebrejdelse mod den ærede Ordfører, for jeg ved, at det kneb med Tiden. Men skal vi ikke være enige om at sige, at det var den knappe Tid, der foranledigede det?

Det konservative Mindretal har fremsat et Underændringsforslag om Nedsættelse af et staaende Udvalg for udenrigske Anliggender. Jeg tror ikke, der er Anledning til at komme ind paa en nærmere Drøftelse af dette Forslag, for det forekommer mig, at noget saadant overhovedet ikke hører hjemme i en Lov. Skulde dette høje Ting finde Anledning til at træffe Beslutning i den Retning, maatte det naturligt ske gennem Bestemmelser i Forretningsordenen. Jeg skal derfor, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Sagen, men jeg vil dog henlede Forslagsstillernes Opmærksomhed paa, at der ogsaa kan være anden Vej frem end Oprettelsen af et staaende Udvalg. I England har man som bekendt Spørge-